

Hän uskoi pojan vesana,
tovereillensa todisti,
että äidin valmistama
sorja soppa väskynäinen,
kermavaahdolla katettu
luumukiisseli kivetön,
oli ylittämätön herkku,
kukistaja nakkikeiton,
lihapullien latistus.

Vuodet vierähti, poika varttui,
tytöt näytti kauniimmilta,
syvyys silmien upotti,
tenhosi hamosten taika,
sirot nilkat pään sekoitti.

Vielä maistui väskynäiset.

Aika kulki kulkuansa,
saapuivat kesäiset illat,
koitti yöt unenomaiset.
Hän ihastui, hän rakastui,
unohti eväät emosen
punahuulten hurmiossa,
hämyisessä yöjalassa
aitassa ihanan immen.

Jäähtyi äidin luumuherkku,
lempi kuumana kukoisti.

Lapsuuden oli se loppu,
alku aikuisen elämän.